

FAMILIA.

BUDA-PESTA

23 Noemvre st. v.
5 Decemvre st. n.

Va esî joi'a si duminec'a.

Redacțiunea: strad'a arbo-
relui verde nr. 12.

Nr. 89.

ANULU XIV.
1878.

Pretîulu pe unu anu 10 fl. ;
Pe 1/2 de anu 5 fl. ; pe 1/4 de
anu 2 fl. 70 cr.
Pentru Români'a 2 galbeni.

Esindu din tiéra.

Pe vâi, pe munti, în codrii
S'a stinsu verdéti'a tóta,
Cá inim'a din mine
Natur'a pare mórtá.

Se ducu din tiéra futuri,
Si cárduri de covóra
Se vedu trecéndu prin aeru,
Cá umbr'a cea usióra.

Se ducu si filomele
Cu cântulu lor duiosu,
Lasându créng'a uscata,
Si cuiburele josu.

Si crisiurele 'n murmuru
Pe sub copacii înnalti
Ardealulu dau adio!
Trecéndu printre Carpati.

Iér eu palitu ca frundí'a
Din trenu privindu la munti
Me vedíu esindu din tiéra
Din codrii ei carunti!

Si tristu întindiéndu mân'a,
De lacrami napadítu,
Eu cântu, tînéndu basmau'a
Pe chipulu meu palitu :

„În inima cu dorulu.
Pe pieptu cu-o grea povara,
Te lasu, te lasu departe,
O! draga! scumpa tiéra!

Silvio.

Maritata si totusi fara barbatu.

— Romanu americanu, de Mrs. May Agnes Fleming. —
(Urmare.)

Noi la olalta întraramu în bisericá, si elu me întrebá, a cui cununia se tîne. Ceremoni'a erá deja finita si dupa câteva secunde plecá conductulu prin bisericá. Dta nu ne-ai observatu. Când v'ati fost apropiatu, se redicá elu si pasí unu pasíu înainte. Sir Hugo ílu observa. Nici odata în viéti'a mea nu am vedíutu o astfel de stramutare în o faéia omenésca, cá în acelu momentu. O frica nespusa se vedea pe faéi'a baronului, si pareá cá-lu retíne fantomaticu pe locu. Multímea ínse pasíea înainte si-lu silí sè mérga.

Nu multu dupa acea remaseramu singuri cu Robert Lisle în bisericá. Trebuie sè urmediu acelui barbatu, — díse elu. Noi ne luaramu o trasura si merseramu în strad'a parcului. Elu cerú sè vorbésca cu unchiulu dtale si acést'a se si iví dupa multa traganare.

— Oh, mi-aducu aminte, — síoptí Olivia, — mi-aducu aminte de sgomotulu ce se audiea în coridoru, de îndepartarea unchiului meu, si de neliniscea straordinaria, care deodata cuprinsese pe ópeti. Oh! a cugetá, cá soéiulu meu a fost atunci in o casa cu mine, nici atunci nu ar fi fost pré târdíu.

— A fost pré târdíu, ilustra dómna. De ar fi resistatu elu se vorbésca cu dta, de siguru îndata ar fi fost predatu judetiului, spre a se respunde pentru o crima ce nici odata nu a comis'o. Acea firesce, nu l'ar fi retínutu; dara i s'a spusu, cá dta credi în culpabilitatea lui, si asiá l'ai urgisítu si acum iubesci pe Sir Hugo si rusínea acelor împregiurári ti-ar frânge ánim'a. Unchiulu dtale a triumfatu. Robert Lisle parasi cas'a si cadíu, abíá díece pasi îndepartatu, lesínatu la paméntu. Eu ílu luai la mine acasa, sor'a mea l'a grigitu, si dupa ce s'a restauratu, ími împartasi istori'a sa. Elu credea cuvintele lui Lyndilh si te considerá ínfidela si falsa. Eu nu am pututu suferí acést'a, si i-am împartasítu ceea ce scieam. Si asiá elu întíelese, cá Polly este fic'a lui. CREDU CÁ ACÉST'A CUNOSCINTIA L'A MÂNTUITU DE SINUCIDERE. Elu voiá sè parasésca îndata pentru totu-de-una Angli'a si sè cástige ficei sale unu venitoru splendidu. Acést'a este totu ce scíu, ilustra dómna; permiti-mi acum a întrebá, cum ai primitu dta cunoscutia despre dènsulu?

Cu o nespusa si neconsolabila desperatiune repetí ea acea istoria, care o enará Lordulu Montalien la mésa.

— Mie dela începutu mi s'a imparutu, cá si când ar vorbí despre Robert, — finí ea, — o mâna de feru se pareá cá mi apésa ánim'a. Si când în fine elu pronuncíá numele lui, nu vedíui alta, decátu o negura, si-mi perdui presintí'a. Când iérasí ími revenii, me affai în odai'a mea, încungiurata de camerier'a mea, de económ'a casei si de Sir Hugo. Atunci erá prim'a óra de patru-spre-díece ani, cá elu a ínatratu în chilí'a mea. I aretai usí'a. Elu me si parasi îndata, si atunci ími pareá cá si când asiú zacea óre întregi singura. Eu nu mai suferiam, durerile vietii mele pareau a disparé. Priviam tablourile de pe pareti, formele de pe tapeturi, cercam sè numeru picaturele de plóia, cari loviau în feréstá. Póte cá am si dormitu ceva; ínse deodata me sculai în patu, eram în sudori si strigai: „Robert e víu! Robert e víu!“ Ínspaiméntata vení camerier'a mea din chilí'a laterala, priví la mine, cá si când ar crede, cá asiú fi nebuna. Sarií din patu, me ímbracai iute si fugí. Pórt'a dela paru erá deschisa

si venii aici. Nu simtîi nici fortun'a nici plói'a. Póte că eram nebuna, póte că sîm si acuma.

Ea îsi apesă fruntea cu o mişcare caracteristica. Înpaiméntatu privi Ulrich Mason la ea. Façi'a-i erá palida fôrte, ochii luciau înpaiméntatu. Erá ea nebuna? Sè chîame pe Rosanna?

Înse nainte de ce s'ar fi decisu elu ce sè faca, se audí o trasura repede pe strada si se oprí nainte casei lui. Trimbítiele se audíra, si Sir Hugo întrá în casa.

Ulrich cugetá la scen'a de nainte de patru-spre-diece ani din sal'a de aşteptare dela Spekhaven, unde tocmai la acésta óra abnorma veni înfuriatu Gottfried Lyndilh. Ea îsi innaltíá capulu si privi pe persecutoriulu seu.

Colórea viala a baronului disparuse din façi'a lui, si erá acum palidu înfricosíatu.

— Poftimu sè mergi acasa, Lady Charteris, — demándá elu.

— Nu te atinge de mine si nu me numi mai multu astfel. — strigá ea înfuriata; — eu nu am fost nici odata soçi'a ta, si tu scieai în ór'a acea, când m'ai condusu la altaru, că soçiulu meu legalu traiesce. Tu m'ai însielatu, mi-ai spus, că elu e mortu, tu însielatoru infamú, tu omu de nimica!

Pe buzele lui jocá unu surisu diavolescu.

— Astfel de scene se potrivescu mai multu pentru teatru; Lady Charteris ar trebui sè fia la ór'a acést'a acasa si în patu. Acést'a e pictorulu decoratoru, caruia dta i-ai predatu fét'a nelegiu . . . —

Ea sarí cu unu tîpetu îngrozitoru la elu.

— Nu cutezá! — strigá ea, — mi-ai mai spus odata. Ie-te în sémal!

— Oh, mi-aducu aminte, — díse elu în unu tonu batjocoritoru, — că nu ti-a placutu, când nainte de patru-spre-diece ani ti-am spus, că pentru mine nu e ceva avantajósu, că am luat de soçi'a pe amores'a unui tîeranú; din ór'a acea am fost cunoscutu numai dupa nume. Póte-se vedé fic'a interesanta alui Lisle, Mr. Mason? De siguru nu la acésta óra, si eu trebuie sè abdícu de acea placere pâna alta-data. Primesce-mi acum braçiulu, Lady Charteris.

Elu o privi cu espressiune îngrozitóre, — ea repasí tresarindu.

— Primesce-mi braçiulu, — demándá elu repetîndu, — si vino acasa. Scíi ce casa te aştépta?

Ea nu response, si îlu privi cu spaima.

— Cas'a nebunilor.

Elu bajbai acestu cuvêntu literalmente, si din ochii lui cei negrii schinteia o turbare diavolésca.

Elu apucá înfuriatu braçiulu Oliviei si o trase dupa sine.

Ea plecá fâra a mai díce unu cuvêntu. În usía privi mai odata înderetu la amicul ei fidelu. Acést'a erá adioulu ei.

Asíá o vedíu Ulrich Mason si dupa mai multi ani în visurile sale. Ani îndelungati îlu persecutá pe elu acea privire plina de durere nespusa, cá si când elu ar fi fost caus'a uciderii ei.

Capítulu IX.

Dílele nóuei vietii.

În díu'a urmatóre sórele se redicá luminos si auríu. Vigel'á disparú cu acea nópte.

Paserile cântau, florile îsi versau odorulu si Ul-

rich Mason stedeá la ferésta în atelieru, privindu doiosu inaintea sa.

Elu sè píerda pe princes'a sa? Aceste puçine cuvinte esprimau totulu. Polly cea voiósa, frumósa, superba, buna si capriçiósa trebuia sè mërگا, sè nu se mai rentórca. Patru-spre-diece ani i-a fost cu bucurí'a, si tortur'a vietii lui, si acum sè o píerda pentru totu-de-una?!

Elu énsusi a intençionatu sè o deie în unu institutu; înse atunci nu erá astfel; ea erá inca a lor si a vietii lor, ea s'ar fi rentorsu în o dí, cá cu presintí'a ei sè li luminedie esistintí'a trista.

Acum înse ea erá pupil'a Lordului Montalien si o ereda avuta, si prin urmare pentru elu píerduta, cá si când s'ar fi închisu cosciugulu peste ea.

Asíá siediú elu mai multu tîmpu întristatu, simtîndu în ánim'a lui o astfel de durere desperata, cá si care nici celu mai mare erou alu unui romanu nu ar fi simtitu.

Elu si Rosanna remasera siediúdu tóta nóptea în chilí'a de locuitu, ambii cuprinsi de unu cugetu: Polly se va duce dela ei — pentru totu-de-una.

În diminét'á dílei urmatóre se apucá Rosanna de lucrulu ei seriósa si întristata; ea nu mai plângea, nici se mai vaitá, îsi ascunse durerea adáncu în ánim'a ei, si o simtí cu atátu mai multu.

Si sus în chiliutí'a dormia Polly dulce si linu, pe când cu díu'a de mâne pentru ea se începeá o vietí'a nóua.

— Cine a fost aice asta nópte în órele fantomatice? — întrebá ea la dejunu; — eu audíi usie închidîndu-se, audíi voci straine, si acum ambii prospiciati seriosi si solenelu cá nisce buhe. Ce s'a întemplat, Rosanno?

Ea response evasivu; ei nu erau capabili a-i împartasí ceva. Asíá ceva putea fi egoisticu, dara óre nu sîntemu noi toti în durerile si amururile nóstre?

Post'a aduse lui Ulrich o epistola, în care erá si o epistola adresata „Paulinei Lisle.“ Ulrich o puse la o parte, numele îlu ametí.

Nimicu nu suná mai nobilu, mai recunoscatoriu si mai barbatescu decátu cuvintele lui Robert Lisle, demándarea despartírii înse remase nerevocabila.

Prin nâscere si împregiurári Paulina erá o dama, si cá atare avea sè-si ocupe positiunea în societate. Acea erá dreptu si naturalu, si totusi lui Ulrich i causá durere.

Óre întregi siediú elu cu epistola deschisa în mâna la ferésta, iér Rosanna la caminu fâra nici o ocupatiune, dar când a fost Rosanna fâra ver o ocupatiune?

Polly plecase sè cercetedie pe amic'a sa Alice, si ticanitur'a orologiului suná straordinariu în liniscea mortala a casei.

Astfel i affá Lordulu Montalien. Din façi'a Rosannei nu se vedea nici o suprinde de acést'a vedíuta notabila; ea îlu conduse în chilí'a si comunicá fratelui seu presintí'a aceleia.

— Eu observu din façi'a dtale, Mr. Mason, — începú Mylordulu, — cá dta scíi deja caus'a venirii mele aici. Ai primitu deja epistol'a din California?

— Da, Mylord

— Pricepu durerea, ce-ti causédia despartírea de fic'a adoptiva a dtale, înse asíá ceva ori mai timpuríu, ori mai târdíu trebuie sè se întemple. Împartasít'ai ei starea lucrurilor?

— Îmi lipsesce curagîulu, Mylord, — response Ulrich, si din voce se vedea durerea ânimei lui. Binevoiesce dta a-i împartasi, problem'a nu-ti va fi asiá de grea.

Lordulu Montalien ilu privi cu compatimire.

— Sîm convinsu, cá tinerei fetitîe i va paré reu de schimbarea gîurstárilor, de si în sine sînt placute. Ea nu va puté parasí pe amicii ei vechi fára durere. Altu cum dta, Mr. Mason, scîi mai multu decátu mine despre istori'a pupilei mele; dta cunosci si pe mam'a ei.

Ulrich tresari.

Ochii lor se întélnira.

— Nu te nelinisci, Mr. Mason, — continá peurulu, — eu nu-ti voiu pune nici o întrebare. Nici cá voiescu sè scîu numele mamei ei. În tóte împregîurá-rile este o istoria durerósa; sè sperámu, cá am trecutú peste partea cea mai grea.

Elu vorbî asiá de seriusu, cátu Ulrich cugetá, cá vorbesce celu puçinu adevverulu.

— E Miss Lisle acasa? potú sè o vedu? Cugetu cá va fi mai bine sè auda acum tóte.

— Da, Mylord; îmi permiti înse întrebarea, pâna când —

— Acea vei dispune dta; vei pricepe, cá timpulu nu se pré póte amáná, déca înse voiesci sè o mai retîni vre-o câteva septemâni, nu am nimica în contra. Am de cugetu sè o dau în claustrulu Sacré Coeur in Paris pentru completarea culturei sale.

Unu pasú usîoru se audi, usî'a se deschise repede, erá Polly, care suprinsa statú în usîa.

Ulrich pasí înainte ei si o recoménda.

— Mylord, acést'a este pupil'a dtale. Polly, Lordulu Montalien are sè-ti comunice ceva de însemnatate. Nu fi mánioasa pe mine, déca am retacutu acea atáta timpu, si déca vei scîi tóte, citesce acést'a epistola.

Elu i înmanuá epistol'a tatalui ei si parasí chilí'a.

Polly ocupá locu pe unu scaunu.

Lordulu Montalien i apucá mánile suridîendu.

— Dta, fiic'a mea, ai fisionomí'a tatalui dtale, — díse elu amicabile, — eu l'am iubitú din primulú momentú când l'am vedîutu, si si pe dta te iubescu.

— Ai cunoscutu dta pe tatalu meu, Mylord? Ai cunoscutu dta pe verulu lui Ulrich?

— Nu pe verulu lui Ulrich; între dta si Ulrich, care te-a crescutu, nu e nici o legatura de sânge. Tatalu dtale traiesce. Acést'a epistola iti va spune, cá nu esti mai multu Polly Mason, ci Paulina Lisle.

Ea devení palida si tresari.

— Nu te teme nimica, fiic'a mea, scirile mele sînt fabulóse. Tatalu dtale traiesce si m'a destinatu de curatorulu dtale, tramitiéndu-mi pentru dta o avere de optu-dîeci mii pundi. Permite-mi sè fîu eu celu d'ántáiu, carele sè-ti poftescu norocu, Miss Pauline Lisle.

Ea se radîniá înderetu.

Lordulu Montalien sarí de pe scaunu si grabi spré usîa.

— Remâni numai, Mylord, — sîoptí Polly în debilu, si cercá cu buze tremuránde sè surida, — eu nu-mi voiu perde presintí'a si nu-mi trebuiesce nici unu ajutoru. Te rogu, spune-mi tóte!

(Va urmá.)

Ce e nou ?

Balulu din Alba-Iulia. Ori cátu de puçinu efectú materialu aru avé une-ori aduná-rile nóstre românesci, unu resultatu splendidu totu-de-una au, si acést'a este acela care se manifestéza în viétí'a sociala.

Despre acestu adevveru ne-a convinsu si balulu din Alba-Iulia, care s'a tinutu la 17 nov. cu oca-siunea aduná-rii generale a Societá-tii pentru fondu de teatru románu.

Arare ori se vede adunatu la oalta asiá frumosu publicu românescu, cá la acestu balu, — iér în Alba-Iulia de siguru acesta a fost casulu primu. Déca si pentru causele nóstre ná-tionale ne-amú sci în asiá mesura interessá cá de unu balu n'ar fi poporu care sè progresseze asiá de iute cá noi români!

Balulu se începú la 8 óre, si deja la 9 óre mai totu publiculu erá adunatu în spaciós'a sala a chioscului din promenada. Pe atunce dantiurile curgeau cu multa însufletíre. Cum sè nu! Cea mai mare parte a ordinei jocurilor fu compusa din dantiuri românesci!

Culmea petrecerii înse fu Calusterulu si Batuta, cari s'au jocalu în pausa de 16 voinici ostasi români, sub conducerea cá vatavu a sergentului Macaveiu Sava. Precisiunea si usîoretatea jocului acestora, emulá cu graçí'a ce manifestau în tóte mişcá-rile lor. Pitoresculu costumu poporalu, întregitu cu celebr'a caciula de curcanu, jocurile classice reproduse cu atáta elasticitate, au atinsu tóte ânimele. Nici o máná n'a remasu, care sè nu fi aplaudatu, — damele isi aruncara istetîului vatavu buchetele lor, — si când în fine joculu se terminá, aplausele cutremurau sal'a.

Erá o placere a privi acestu publicu entusiasmatu si compusu din elitea inteligentiei române si straine din acestu orasiu si giuru. Dintre damele cari luara parte, unu amicu mi-au notatu pe urmatórele: dómnele Axente, Ecaterina Popu, Piposiu, Zunea, Cosîeru, Vladu, Amalia Cirlea, Raveca Cirlea, Barbu, Rosca, Cioma, Savu. Popu (din Ighiu,) Margineanu, Apathi, Mihelesi, Fröhlich, Deutsch, Löwi, Csiki, Mohay etc., si domnişórele: Eufrosina Blebea din Brasiovu (in costumu ná-tionalu.) surorile Albini, Lucreçia Popu, Eufrosina Cirlea, Maria Marcíacu, Berghéanu, Rozoru, Branu, Munteanu, Popu (din Cricáu,) Etelka Glaser, Ermina Schlauf, Elisa Marterny si Nagy (din Bucuresci.)

Petrecerea durá pâna deminétí'a la 6 óre, când toti ne despartíramu multíamiti de successu. Acestu successu e, mai vértosu meritulu dlor George Popu si Mihaiu Cirlea.

Prim'a votare nominala în dieta s'a facutu la încheierea desbaterilor asupra adresei la cuvêntulu de tron. Guvernulu — precum scriseramú — a învinsu cu 22 voturi, iér 48 deputati au fost absentí. Iéta cum au votatu deputatii români: cu guvernulu au votatu dnii Jurca, Constantini, Mihali, Misiçiu, Alesandru Papp, Atanasíu Rácz, Alesandru Romanu, si George Szerb, — în contra au votatu Parteniú Cosma, George Joannovicíu si George Pap, — au absentatu dnii Traianu Doda si Nic. Strevoiu.

Petarde. În septemân'a trecuta s'a facutu dóue esplosiuni ominóse, un'a înainte clubulu partidei guvernamentale, alt'a înainte palatulu presiedinte. Tocmai atunce la Tisza erá o societate numerósa, asu-

pra careia acésta întemplantare făcù impressiunea cea mai neplacuta.

Ocuparea Dobrogei de către trupele române, în sfîrsîtu s'a efectuit. Acestu evenimentu mare s'a petrecutu la 14/26 nov. Trecerea s'a facutu la Braila. Domnitorulu a sositu acolo în diu'a precedentă, însoțitu de dlu Ionu Bratianu, presiedintele consiliului de ministrii. La gara a fost primitu de primaru si de consiliulu municipalu, de magistratura si de tôte autoritățile. Elevii școlélor erau însîrati de-a lungulu trecerii sale. Gard'a națională formă aleiulu de onóre. O mare multîme se 'mbulziá pe stradele pe cari a trecut cortegiulu si a aclamatu pe Alteti'a Sa Regala cu unu mare entusiasmu. Unu Te-Deum s'a celebratu afara din orasiu la Movila dinaintea frontului ostirei asiediate în linia de bataia. Episcopul Melchisedec celebrá serviciulu divin. Tóta strad'a Dobrogei erá acoperita cu arcuiri de triumfu; tôte casele decorate cu stindarde, ier ferestile împodobite cu covóre.

Trecerea Dunării din Braila în Dobrogea s'a făcutu de trupele române în trei rënduri. La 14/26 nov. a trecut regimentulu alu 5-le, calarasii si 3 baterii de artileria. În acea di — ni spune o depesia din „Rom.“ — Domnitorulu, în capulu ostirii, a asistatu la serviciulu divin. Dupa acést'a a inspectatu ostirea, care apoi a defilatu. S'a cetitu ordinulu de di, care a fost salutatu cu vii si unanime aclamațiuni. La una óra dupa miedidi, M. Sa se aflá pe batelulu Stefanu celu mare, asistându la trecerea ostirii. La dóue óre, armat'a si autoritățile române erau pe paméntulu Dobrogei. Multîmea adunata din tôte părțile salutá cu entusiasmu sosirea ocupatiunii române.

Proclamatiaunea Domnitorului si a guvernului románu către poporatiunile din Dobrogea incepe prin aceste cuvinte: „Marele puteri europene, prin tratatulu din Berlin, au unitu tiér'a vóstra cu Români'a. Noi nu întrámu în otarele vóstre, trase de Europa, cá cuceritori; dar, o sciti si voi, multu sânge românescu s'a versatu pentru desrobirea popórelor din drépt'a Dunarii. Locuitorilor de ori ce naționalitate si religiune, Dobrogea, vechi'a posesiune a lui Mircea celu Betrânu si a lui Stefanu celu Mare, de astadi face parte din Români'a. Voi de acum atêrnati de unu statu, unde nu vointi'a arbitrara, ci numai legea desbatuta si incuviintata de natiune otoresce si cârmuesce.“ Apoi promitiéndu-se respectarea religiunii, a datinelor strabune, continua: „Salutati dar cu iubire drapelulu románu, care va fi pentru voi drapelulu libertatii, drapelulu dreptatii si alu pazei.“ În fine accentuându-se iertarea unor dâri, încheia asiá: „Si dar, chiamându binecuvêntarea celui a Totu-puternicu, în numele si cu învoirea Europei, Noi luámu astadi în stapânire provinci'a Dobrogea, care devine si este tiéra romána, si, tramitiéndu-ve domnesc'a Nóstra salutare, ve urámu cá acesta di sê devie, pentru acésta nóua parte a României, începutulu unui viitoru de pace si de înflorire, începutulu bunului traiu si a înfratirii între fiii aceleiasi tieri.“

Conductu de faclii s'a datu de cetatienii orasului Budapesta deputatilor opositionali, luni în 2 dec., la care a participatu mare multîme.

Cont. Andrásy înainte comisiunii financiálie a delegatiunilor a tînutu o vorbire lunga despre politic'a esterna, dar cu puçinu efect. Ministrulu dîse între altele, cá monarchi'a nóstra nici prin resboiu n'ar fi pututu ajunge altu resuliatu, de cátu acel'a din tractatulu de Berlin.

Românc'a din Bucura. „Rom. Lib.“ povestesc urmatorulu episodulu din resboiulu din urma: În comun'a Bucura traiau în fericire Maria si cu Stanu T. Mitu, casatoriti d'unu anu. Când trimbiti'a resboiului chiamá pe osteni la granitia, Stanu isi sarutá soçi'a si plecá sub stégu. Stanu erá rezervistu. Resboiulu începutu prin bombardári furiose. Români trecura Dunarea; lacrimile începuta a curge. . . Într'o deminétia, încinsu de doru, Stanu parasí trup'a si se întorse în satulu seu spre a-si vedé soçi'a. — „Ce cauti la mine, Stane?“ — strigá uimita Maria, când îl vedíu. „Am fugitu din óste, cá sê traiescu lînga tine, Mario.“ — „Vai! cáta ne cinste este pentru noi! Dute, fugi, Stane, sê nu te véda ai satului, cá moru. Tôte celelalte femei plîngu si se róga lui Dumnedíeu pentru isbând'a Românilor, pentru viét'i'a feciorilor si barbatilor lor din resboiu. Numai tu, Stane, parasitu-ai óstea, în ceasulu de primejdia. Fugi, nu aduce rusinea pe capulu nostru!“ Vorbele tierancei fure asiá de puternice, în cátu Stanu rusínatu plecá la momentu. Resboiulu s'a sfîrsítu, dar Stanu nu s'a mai întorsu în satulu seu. Maria plînge, cáci singura a ramasu pe lume, cu copiasulu seu.

Din statistic'a Bucurescilor. În Bucuresci sînt 177,646 locuitori, 20,323 edificie, 19,642 case de locuitori, 3 case speciale de banca, 26 oteluri mari, 8 oteluri mici, 4 bái, 12 florarii de ghiaçarii, 61 crame de vii, 140 maghernitîe, 12 bordeie de paméntu, 708 locuri virane, 2 palate princiare, 1 teatru, 2 hale, 2 manegiuri si circuri, 8 locale de cancelarii superioare, 1 otelu pentru moneta, 9 spitale, 1 stabilimentu pentru apa, 1 asilu pentru orfani, 1 abatoru, 5 gare si statiuni de cai ferate, 11 casarme, 1 fonderia, 2 depozite de iérba de pușca, 1 pirotechnia, 6 gradine publice, 103 biserici ortodoxe, 1 bulgara, 4 catolice, 1 luterana, 1 calvina, 1 armeniá, 13 templuri israelite, 7 școle române si pensionate, 1 academiá, 1 școla militara, 3 cimitire ortodoxe, 2 israelite.

Curiosu processu. Mostenitorii contelui Goltz, carele a fost odinióra ambassadoru germánu la Paris, au intentatu processu, pentru cá — conformu unei asertiuni din o carte aparuta de curéndu — Bismark ar fi dísu, cá Goltz la tôte curtile unde a fost tramisu cá ambassadoru, s'a înamoratu de domnitórea, astfel si de imperatés'a Eugenia.

Suvenirea mortilor.

Alesandru cav. de Popoviciu, mare proprietaru în Bucovina, patronu alu tinerimei române, Mecenat a totu ce este naționalu, a repausatu la 3/15 nov. în curtea Stroescilor, în etate de 52 ani. Pe repausatulu ilu gelesce soçi'a sa Elena cav. de Popoviciu nasc. comtesa Logotheti, frate-seu George cav. de Popoviciu, sor'a Eufrosina ved. de Pantasi, si tóta románimea din Bucovina.